

Nem tanakodtak kocsin, tévén
S egyéb jóléti vétón;
Viszik tovább az életet
Emberhez méltón —
Költők, akik az életet
Szívük vérevel kell hogy írják,
(De mert az anyjuk is kibírta,
Hiszik, hogy ők is csak kibírják.)

Nehezükre esik a járás —
Kísérje léptüket az áldás.
Bennük a jövő.
Léptük: az idő.
Szemük: sugaras szívük tükre.
Gyönyörű gyermek,
Gyönyörű ének
Szülessen emlékezetükre.

HORGAS BÉLA

KORAI NYÁR

Mártának és Miklósnak.

Tűz a hegyoldal házaiban, hajnali tűz,
nyersvörös az ablakok zománca.
Boldog a nap, a hajnali nap,
hogy arcom itt találja.

Allok hófehér köveken,
zsugorodik, elfogy hosszú árnyam:
alig kapok levegőt
a déli ragyogásban.

Korai nyár...
Ez a világosság még minnek!
A hajnali napot akarom,
régi félelmemet,
ablakok zománcát,
sötét udvart,
ahol szénakazlak púposodnak édig,
s a gyerekkori istállók és ólak fala
tompán fölfehérlik.

Ragyog a nap...
Minden koponya,
minden fűszál,
minden ajtó: — ábra!

Látom:
túléli a világ megaláztatásom,
nem érzi tette szégyenét:
se életemét, se haldíomét.

Lehel István: Halak